Ч. 211 | Четвер 21 Вересня (3 жовтня) 1895. | Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нове правительство.

Віденска ґазета урядова оголосила нині письмо цісарске іменуюче ґр. Казиміра Баденього президентом міністрів і міністром для справ внутрішних, а заразом і письма іменуючі нових і увільняючі дотеперішних міністрів. Письма ті звучать:

Любий ґр. Кільмансеґґ! На просьбу о димісию, внесену цілим міністерством для королевств і країв в Раді державній репрезентованих, чую ся спонуканим уділити єму прошеного увільненя від уряду. Заразом повідомляю Вас, що рівночасно іменував Я намістника Галичини ґр. Казиміра Баденього Моїм міністром для королевств і країв в Раді державній репрезентованих і повірив єму утворене нового кабінету. — Відень 29 вересня 1895. Франц Йосиф в. р.; Кільмансеґґ в. р.

Любий ґр. Бадені! Принявши димісию цілого міністерства для королевств і країв в Раді державній репрезентованих, іменую Вас Моїм президентом міністрів для королевств і країв репрезентованих в Раді державній і вижидаю як найскорших внесень Ваших що-до утвореня нового кабінету. — Відень 29 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р, Кільмансеґґ в. р.

Любий ґр. Бадені! Годячись на Ваші внесеня поручаю Вам управу Мого міністерства справ внутрішних і іменую наново ґенерала фельдм. ґр. Зенона Вельзерсгаймба Моїм міністром кравевої оборони, дра бар. Павла Ґавча з Франкентурн Моїм міністром просьвіти і віроісповідань, президента ґенеральної дирекциї зелїзниць державних дра Льва Білиньского Моїм міністром фінансів, поручаючи єму рівночасно провізоричне сповнюванє тих аґенд, котрі доси сповняв міністер Яворский; члена Палати панів, ґр. Івана Ледебур-Віхельн Моїм міністром рільництва; президента висшого суду в Ґрацу ґр. Івана Ґляйспаха Моїм міністром справедливости а шефа секциї в міністерстві Мого Дому і справ заграничних бар. Ґуґона Ґлянца Моїм міністром торговлї. Дотичні Мої відручні письма до них слїдують в прилозї. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р. Бадені в. р.

Любий ґр. Вельзерсгаймб! Іменую Вас наново Моїм міністром для кравевої оборони. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий дре бар. Ґавч! Іменую Вас Моїм міністром віроісповідань і просьвіти. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий дре Білиньский! Іменую Вас Моїм міністром скарбу і поручаю Вам рівночасно провізоричне сповнюванє аґенд, котрі доси сповняв міністер Яворский. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий ґр. Ледебур! Іменую Вас Моїм міністром рільництва. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий ґр. Ґляйспах! Іменую Вас Моїм міністром справедливости. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий бар. Ґлянц! Іменую Вас Моїм міністром торговлї. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Бадені в. р.

Любий ґр. Кільмансеґґ! З доказаною вірностию обовязків і готовостию до пожертвованя, послушний Моєму жаданю підняли ся Ви тимчасового веденя аґенд міністра президента, як також Мого міністра справ внутрішних і повним посвященя співвділанем, яко вірний обовязкам слуга державний відповіли Ви вповні Моїм ожиданям. Коли по сповненю поставленої задачі і в узглядненю наведених Вами причин в дотичній просьбі увільняю Вас від повірених Вам функций, застерігаючи Собі ужити Вас знову в службі, висказую Вам з правдивою приятностию Моє повне довіре за знамениті услуги, які Ви віддали Мені і державі з незвичайною ревностию, а яко видимим знаком тої Моєї найсердечнїйшої подяки наділяю Вас великою лентою мого ордера Леопольда з увільненем від такси. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф.

Любий пане Яворский! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу з уряду Мого міністра, наділяю Вас в признаню Ваших з патріотичним посьвяченем знаменито сповняних услуг для Мене і державы — ордером зелїзної корони першої кляси з увільненем від такси. Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Кільмансеґґ в. р.

Любий Пане Бем! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу з уряду Мого міністра скарбу і застерігаючи Собі ужити Вас знову в службі, наділяю Вас в признаню Ваших знаменито сповнюваних услуг з вірним посьвященем серед трудних обставин достоїнством тайного радника з увільненем від такси. Відень 30 вересня 1895.— Франц Йосиф в.р., Кільмансеґґ в. р.

Любий шефе секциї дре Блюменфельд! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу від управи Мого міністерства рільництва, висказую Вам за Вашу вірну преданність в урядованю і знамениті результати Вашої діяльности урядової Мою подяку і Моє повне признанє.—

3)

Набір пальмового олїю.

(З польского. — Гайоти).

(Дальше).

Що до себе не може нї на що нарікати, але довкола чує ропіт угнетених. Над цілим гарним островом як оловяна хмара, що заслонює блакіт свободи і добробуту, тяжить зелїзна, безмилосердна правиця податків. І він чує єї дотик, але може єму ставити опір, навіть не погиблє ся під ним на волос. Не менше бачить тисячі, тисячі біднїйших, котрі стогнуть пригнетені до землї як здоптані хробаки. І серце єго напливає горечию над їх недолею і ненавистию до тих, що завинили в тім.

Аж ось ті, що тихо роптали, зачинають що раз голоснїйше роптати, а ті, що стогнали, не стогнуть вже а ропчуть. Благородний приятель і товариш дон Естебана Карльо Мануель Соцпедес, поривае перший в руки народну хоругов кубаньску і вивішує єї над гірским містом Тана. До того осїдку протесту, під ту голубо-біло-жовту хоругов освободженя громадять ся з усїх сторін охотничі віддїли.

Перший раз біла рука Креоля стискає чорну долоню мурина, перший раз сини одної землї почувають себе братами. Нема вже на Кубі красок шкіри, суть лише Кубанцї, що борють ся о независимість і їх спільні вороги Іспанцї.

Пірваний всенародною струєю дон Естебан, опускає свій вигідний, безпечний дім, жінку і дочку віддає в опіку вже вісїмнацятьлїтного Рафаіла і з купкою домівників, між котрими кількох чорних, спішить стати при боцї приятеля. Тепер перед єго очима пересувають ся два дивні роки. В лїсах і горах, в вертепах і засїках, в борбах, утечах і погони. Два роки пережиті житєм гоненого звіра, що не лише боронить ся, але й нападає. Два роки голоду, ночи під голим небом, тяжких походів, неспокою о найдорожші ества, тревоги о найсьвятїйшу справу!... Два роки брязкоту оружия, гуку пушок, зойків ранених і кравих пісень.

В тім часї з найбільшим нараженем житя перекрадав ся перебраний до Баракоа; як злодій перебував схований в пивници власного дому. Ах! ті дни! тота пекуча роскіш повитаня, ті обійми сльозами зиті, ті розмови шептані в нічній тишинї, та роздерта все на ново рана розлуки!...

В тих небезпечних прогульках ішов з ним все як вірний пес давний слуга, а тепер товариш оружия мурин Гуан Гернандес. Кілько завдячував він проворности тої кучерявої голови і посьвяченю тої чорної груди! Раз в борбі дістав рану в бедро, перележав місяць в страшних муках і вже нїколи не ступав свобідно тою ногою. Гуан Гернандес заходив ся тодї коло него як мати.

Тяжкі то були хвилї, але небавом прийшли ще тяжші.

Іх зловили. — І тих, що по горах укривали ся, і тих, що звабленї хвилевою безпечностию сидїли спокійно по домах і звязаних немов худобу пригнали до портового міста Матавзос. Так — на сам сьвятий вечер! так, на Сьвятий вечер всаджено їх на корабель Иосифіна і відорвано від родинних берегів. Не мали їх вже нїколи побачити, нїколи! так бодай говорив засуд на письмі.

Дон Естебан дрожать і хилить ще більше укриту в долонях голову на груди... Чи була коли на сьвіті така плавба, як тота, що они перебули? Здасть ся вї! Хиба лише осуджені душі дістають ся в той спосіб по смерти до пекла. Двіста шістьдесять вісїм було їх зіпханих під долїшним покладом, на просторі, що й сто не могли вигідно помістити. Без ріжницї віку, стану, краски лежали всї в кайданах на ногах, в найстрашнїйшій задусї і спецї, білі, чорні, мулятн, заможні властителї плянтаций, купцї, люди високого образованя і становища, ремісники і прості зарібники. Навіть двоє дїтий було там. Один мурин забрав з собою семилїтнього сина і девятилїтну дочку. Бідняги не мали вже матери, він не мав нїякого свояка, отже взяв їх на поселенє з собою, бо не маючи на кого їх лишити, волів то, як цїлковите сирітство. Хлопець витревав, але дївчинка помер-

Відень 30 вересня 1895.— Франц Йосиф в. р., Кільмансеґґ в. р.

Любий шефе секциї дре Віттек! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу від управи Мого міністерства торговлї, висказую Вам за ті, в тій важній дїяльности в вірним посьвященем і зі знаменитим знанем річи сповнені відличні услуги, Мою подяку і Моє повне признане. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Кільмансеґґ в. р.

Любий шефе секциї дре Ріттнер! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу від управи Мого міністерства віроісповідань і просьвіти, висказую Вам за ті, в тій важній дїяльности з вірним посьвященем і зі знаменитим знанем річи сповняні відличні услуги, Мою подяку і Моє повне признане. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р. Кільмансеґґ в. р.

Любий шефе секциї дре Краль! Увільняючи Вас ласкаво на Вашу просьбу від управи Мого міністерства справедливости, висказую Вам за, в часї того урядованя з повним пожертвованем і вірним пониманем обовязків дуже успішно сповняне заступництво тих важних інтересів около розвою правних відносин, Мою подяку і моє повне признане. — Відень 30 вересня 1895. — Франц Йосиф в. р., Кільмансеґґ в. р.

Бесїда Є. Е. ґр. Каз. Баденї'ого

перед своїми виборцями в Кракові.

Є Ексц. президент міністрів ґр. Баденї виголосив вчера перед своїми виборцями з більшої посілости в Кракові бесїду, в котрій висказав свій погляд на справи соймові, дав погляд на теперішні вибори і відчитавши Найв. письмо цісарске, одержане тогож дня рано, вказав, в якім напрямі має край поступати. Заким подамо цїлу ту бесїду наведемо з неї лиш ту часть, що відносить ся до виборів і згадане Найв. письмо цісарске.

О виборах сказав п. президент міністрів: Мимоходом згадаю, що вибори ті відбули ся свобіднїйше як неодні попередні і зовсім законно. Денеде старано ся, що правда, ввести тероризм яко чинник аґітацийний, але вводили его лиш ті елементи, котрі виключно на него кричали. Але есть то звичайна штука: кричить ся голосно закидаючи иншим то, що само практикує ся. А походить то або звідси, що хоче ся покрити то, що робить ся, або походять то із злого гумору, що як-раз відкрило ся власну неміч перед сьвітом. Незаконностий при виборах не було ніяких, а говорю на основі докладного знаня цїлої акциї виборчої.

В якім напрямі край повинен поступати і в котрім і я на будуче піду, позволю собі відчитати слїдуюче письмо, котре я одержав нинї рано:

До Мого Міністра Президента ґр. Казимира Баденї'ого. — Любий ґр. Баденї! Довірєм Моїм покликані до керми Мого правлїня королевств і країв, репрезентованих в Радї державній, покидаєте становище, на котрім Ви через цїлі лїта поклали заслуги около Мого Дому і державы, около Мого улюбленого королевства Галичини і Володимириї.

Побіч розважно при співдїланю Сойму розпочатого згідного порозуміня межи обома, Моєму вітцївскому серцю рівномилими народами, побіч постійного поступу на поли культури і промислу в тім краю, наповняє Мене особливо вдоволенєм утворена там при помочи державы і краю простора сїть средств комунїкацийних; в жертволюбивім патріотизмі краю Вами правленого, в розважній добрій волї его репрезентантів, знаходила Моя держава і армія постійно найсильнїйшу підпору.

Тому, як при давнїйших нагодах, так і нинї, можу Вам висказати повне довірє за сьвідоме своєї цїли, а обильне в наслїдки сповнюване правлїня в краю повіренім Вашій зверхности. А маю то повне переконане, що на даний Вами наклін буде постійно дїлати і що на випробованій основі буде поступати ся дальше по тій самій дорозї для сповненя безустанних вітцївских бажань, які маю для щастя і добра Мого вірного королевства Галичини і Володимириї. — У Відни 29 вересня 1895. — Франц Йосиф.

Перегляд політичний.

В Тарнові вибраний при третім голосованю др. Адольф Вайгінґер послом до сойму 366 голосами; дотеперішний посол Рутовский перепав, одержавши лиш 121 голосів.

Є. Вел. Цїсар приїде нинї до Відня, щоби відобрати присягу нових міністрів. N. fr. Presse зазначує, що новий кабінет стрічає велику прихильність всїх партий і що навіть Молодочехи мимо всяких застережень, не дуже противлять ся новому кабінетови і клонять ся до опортунїзму.

Pol. Cor. заперечує рішучо вість, мовби було намірене завести в армії австрийскій нове умундуроване.

Після вістий з Йокагами викрито замах на японьского президента міністрів ґр. Іто. Злочинця арештовано. Дальше слїдство показало, що партия противна чужинцям в Японї зробила заговір, після котрого ґр. Іта мали убити тамтого тиждня в середу в ночи.

В Чікаґо відбуло ся велике віче народне, на котрім ухвалено резолюцию висказуючу симпатию революционїстам на Кубі і взиваючу правительство, щоби оно ворохобників уважало яко сторону ведучу війну.

Новинки

Львів дня 2 жовтня 1895.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував старших комісарів сторожі скарбової другої кляси: Стан. Каминьского, Кавт. Линґевича, Ів. Ковача, Ром. Кульчиньского, Сев. Кисїлевского, Людв. Махоцкого, Вікт. Малиновского, Ант. Филиповича, Фр. Холевиньского, Фр. Новицького, Ферд. Слотарского і Андр. Городецкого старшими комісарями сторожі скарбової першої кляси. — Міністерство торговлї іменувало ц. к. контрольора почтового Ант. Матулю ц. к. управителем почтовим на зелїзничім двірци в Станїславові.

— **Є. Е. п. Намістник а тепер вже Президент Міністрів і Міністер справ внутрішних ґр. Казимир Баденї** виїхав передвчера вечером до Кракова, а звідтам поїхав вчера вечером до Відня.

— **Виділ „Руской Бесїди" у Львові,** доповнений виборами з 23 вересня, уконституував ся на передвчерашнім засїданю в той спосіб: Голова Йосиф Левицкий, радник висшого суду кравового у Львові, заступник голова і господар о. Александер Темницкий, референт справ театральних проф. Володимир Шухевич, касиер др. Володимир Коцовский, бібліотекар др. Іван Франко,

---

ла в дорозї. Двайцять чотири години лежав ей трупок при нещастнім вітци, заки его вкінци, вже воняючий витягли стражники і кинули до моря от так просто, без ніяких похоронних обрядів.

І знов дрожить дон Естебан. До него доходить сморід обридливої страви, яку їм приносили у спільних цинових мисках. Всї корабельні відпадки, смердячі рештки солоного мяса, стухлий горох, зіпсовані відрізки товщи і до тої пекучої в горлї їди одна маленька чарочка поганої зігнилої води на цїлий день! Дон Естебан сховав ту чарку на спомин. Кілько разів погляне на той знаряд вирафінованої жорстокости, тілько разів стають єму перед очима страшні події, котрих був сьвідком і тортури, які витерпів. Бачить сїдоглавих старцїв, бачить горді голови, що зігнені і похилені у стіп корабельного команданта просять о підвисшене скількости води. Бачить, як всьо майно, яке ще було в посїданю тих нуждарів, переходить в руки стражників за подавану додатково воду. Він сам, коли его зловлено, вспів сховати в одежи тисяч долярів в золотих онцах¹). Всї ті гроші пішли на воду. За одну онцу приношено денно 16 чарок води, котрі він роздїлював між найблизших товаришів недолї і між найбільше терплячих. Послїдна онца пішла цїла на охолоджене мук конаючої дочки нещастного мурина Кавделї. Золотий годинник, срібна цигарничка, висаджувана туркусами, брилянтові спинки від сорочки пішли також, коли забракло гроший. Лишивсь єму лише перстенець з опалем вирізаним на подобу серця, але з тим не хотів я нї за що розлучити. Той перстенець дала єму его жінка, коли була ще гарною панною Дольорес, окрасою балїв Гаванни²) і коли він, молодий загорілець грав під еї вікнами на ґітарі в місячні ночи. Она дала єму его на заклад любови, котру задержувала вірно цїлих двайцять лїт супружа. Отже присяг не розставати ся з тою памяткою до смерти.

Три місяцї тревала плавба, страшні три місяцї! Они числили минувші днї, але кілько їх ще мало бути перед ними, не знали. Може будуть так плисти, плисти без кінця, аж послїдний з них віддасть духа! І померло їх слабших і старших аж трийцять. Ті, що остали ся, учули вкінци одного дня скреґіт якорного ланьцуха і гук пушечного вистрілу.

„Йосифина" станула в пристани. Фернандо По дістало двіста кількадесять нових мешканцїв.

І тодї наступила дивна подія, памятна на все в Санта Ізабели. Коли витягнено на берег ту громаду упирів з божевільними поглядом, з опухлими устами, затачаючу ся на увільнених з кайданів і покалїчених ногах, в погнилих лахах, що спадали з висохлих як кістяки і покритих струпами тїл, коли ту громаду ставлено перед ґубернатором острова, то той достойник, не визначаючий ся преці надто чувствительним серцем, крикнув зі страхом: „Як то! З Гаванни пишуть менї, що дістану нових кольонїстів, а ви менї привозите трупи!"

Але дивнїйше над слова ґубернатора було поведене чорного потомнеґерского населення Санта Ізабелї. Ті люди без нервів, без серця, скупі і неучинні, для котрих не істнує слово милосердия, так як не істнує для них слово „дармо", кинули ся до тих нуждарів з одежею, їдою і напитком, найшли в своїх бездушних очах сльози співчутя і в своїх сумних устах слова потїхи!...

Дїйстно був то перший і послїдний вибух благородности в Санта Ізабель. А они, ті бідолахи, були так змарнїлі і оголомшені, що навіть не могли спершу почути і зрозуміти того всього. Зрозуміли аж тодї, коли охолонув перший захват і коли їх окружила рівнодушність, тверда як базальтні скали заливу.... Тепер хотїли лише їсти і пити.... передусїм пити!

Деякі, коли в дорозї з побережа до міста треба було перейти малий потічок, падали лицем до води і пили, пили аж запили ся на смерть.... Инших відривано силою від убийчої охолоди. Ах! чомуж їм не дали гинути як псам, коли мали менше о них дбати, як о псів.... Перегнали їх за місто, на велике поле, заросле високою травою і деревами і сказали їм, що можуть на тім поли господарити, будувати хати, садити какао і управляти тютюн. Але де подїють ся, заки ті хати збудують, чим окриють тїло, заки то какао виросте і дасть гроші, о то нїхто не турбував ся. З державних фондів визначено їм скупу місячну скількість рижу і ще скупїйшу мяса — то було всьо.

Але нужда і конечність, ті страшні добродїйки, не забули о них, а їх удари велїли тим людям доказувати чудеса працї і так спасали їх від голодової смерти та боронили перед страшнїйшою від смерти тугою і розпукою, не даючи на них часу.

Білі, котрих було кільканайцять, яко неспосібні до тяжкої ручної працї в тім ворожім для них клїматі, повинаймали ся одні за дозорців в склепах, другі за надзирателів при плянтациях, а инші, як дон Естебан, на основі особлившої ласки, одержали якісь занятя в ґу-

¹) Онца має 16 долярів або до 35 зр.

²) Столиця Куби.

секретар о. Теодозий Лежогубский, член виділу др. Андрій Кос. Заступники членів виділу: Андрій Занько, Алекс. Крохмалюк і Йос. Дрималик.

— **Філія „Просьвіти“ в Тернополи** скликала загальні збори товариства на день 6 с. м. до Тернополя. Збори відбудуть ся в сали „Сокола“ о годиві 2-ій по полудни з такою програмою: 1. Вступне слово; — 2. справоздане уступаючого виділу; — 3. вибір нового виділу; — 4. внесеня членів. О годині $7^1/_2$ вечером відограють члени „Міщеньского Братства“ народну комедию з співами і танцями Янчука „Вихованець“. По представленю спільна забава. Виділ товариства запрошує Вп. членів до громадної участи.

— **Холєра.** Дня 30 вересня занедужала на холеру одна особа в Тернополи, одна в Острові, тернопільского повіта, і одна в Стянові, повіта каменецкого. Померла лише одна особа в Тернополи.

— **Огні.** В Калуши дня 23 с. м. в ночи вибух огонь в хатї боднаря Ганеса на Загірю і знищив хату, стодолу зі збіжем і стайню. Шкода до яких 3000, з котрих лише 400 зр. обезпечених. Найбільша страта в материялї деревнім, а також в готових виробах боднарских. Як говорено, мало також згоріти кількасот золотих готівкою схованих в стрісї хати.

— **Ческу народописну виставу в Празї** відвідало в день сьв. Вячеслава, патрона ческих земель 73.803 особи. Доси відвідало виставу за платними білетами 1,700.000 осіб.

— **Страшна пригода** лучила ся вчера у Львові при будові клініки. Именно камінна плита груба на 5 центіметрів, а велика на 1 квадратовий метер, призначена на примурок, упала з висоти другого поверха, убиваючи занятого на долинї укладанем цегли Олексу Габаля. Нещастний числив 40 лїт і осиротив жінку і троє дрібних дітий.

— **Дорогий сон.** Селянин з Підгородища Юрко Мах, стоячи зі своєю фірою на Стрілецкій площи, хотів по добрім торзї відпочити. Відчисливши призбираних 20 зр., сховав їх в кишеню і задрімав на возї. Однако коли пробудив ся, пересьвідчив ся, що злодії скористали з его сну і витягнули ему гроші з кишенї.

— **Незвичайний сьвідок перед судом.** Окружний суд в Самарі в Росиї мусїв задля якоїсь справи відобрати зізнане від князя Оболеньского, що від уродженя есть глухий і темний. Супротив такого страшного подвійного калїцтва, моглоби здавати ся, що питаний сьвідок не порозуміє нїякого питаня. Тимчасом адвокат Клеменц так порозумівав ся з князем в присутности суду і множества публики: Князь прийшов на розправу в товаристві 14-лїтного хлопця, котрий посадивши нещастного на кріслї, клав ему на колїнах оправлену в раму тонку бляху мідяну, на котрій витиснені випукло букви азбуки. Коли хто говорить до князя, хлопець поводить скоро рукою темного по блясї і князь відчитує завдавані ему питаня, а відтак показуючи сам букви, дає відповіди.

— **Воєнні сили Европи.** З причини крикливого обходу нїмецких побід над Французами в 1870 р., подає одна бельгійска часопись такі дані о числї теперішних европейских войск. Росия має під оружием 850.000 людий в часї мира, або 9 вояків на кождих 1000 мешканцїв. По Росиї іде Нїмеччина і Франция; Нїмеччина держить під оружием 580.000 вояків, або 13 на 1000 мешканцїв, Франция 512.000 (14 на 1000 мешканцїв). Відтак наступає Австрия, котра має під оружием 380.000 людий (10 на 1.000 мешканцїв), Італїя 300.000 (10 на 1000 мешканцїв). Таку саму силу має Хіна, але то становить ледво 1 вояка на 1000 мешканцїв. Анґлїя розпоряджає 230.000 мужа (6 вояків на 1000 мешканцїв), Швайцария 131.000 (45 на 1000), Іспанїя 100.000 (6 на 1000), Бельґія 31.000 (8 на 1000). Росия і Франция разом мають в часї мира 1,400.000 вояків, а в часї війни можуть вислати на поле битви около 9,700.000 людий. Воєнні сили тридержавного союза числять в часї мира 1,192.000 вояків, а на случай війни 7,700.000. Ті величезні армії, ті майже цїлї народи під оружием, коштують Европу около 5 і пів мілїярда франків на рік.

— **Злодії між собою.** З Берлина доносять: Майстер столярский Вебер, замешкалий в Берлинї, завидував Едісонови слави і гроший. Вебер мав також різні великі гадки, але не мав відповідних средств, щоби перевести ті свої гадки в дїло, з котрих сподївав ся великих доходів. Яко муж сильної волї рішив плисти против води, змести з дороги всї перепони і бодай за крадені гроші перевести свої пляни. В тій цїли виглядів собі двох спільників, тапіцира Ванґа і кравця Папища, оповів їм о своїх сьвітлих надїях і ухвалив разом з ними прийти за всяку цїну до гроший, хоч би розбоєм. Арешту Вебер не бояв ся, бо вже давно запізнав ся був досить добре з его стїнами. Доси ішло всьо в згодї і по приятельски. Але вскорі згода честної трійки розбила ся. Именно не звістно з якої причини, здавало ся Веберови, що Папиш носить ся з гадкою повідомити полїцию о їх „підприємстві“. То підозріне не давало спокою будучому Едісонови і він рішив позбути ся невигідного спільника та видумав такий плян: З одної підрядної гостинницї, назначеної на збірну точку, мали вибрати ся всї три спільники до поблизької місцевости Нідер-Шенгавзен на крадїж. Вебер порозумів ся з Ванґом, що влиє до одної з фляшинок, в котрих була горівка, домішку отруї ціанкалї. Отроєного Папища мали злочинцї закопати в лїсї. Однако Ванґови зробило ся в послїдній хвили жаль товариша і хотячи уратувати его від смерти, повідомив о всїм полїцию. Спільники зібрали ся вправдї в шинку і пустили ся в дорогу, але ледве виїхали за місто, приступили до них жандарми і всїх трех арештували. В кишени Вебера найдено одну фляшину, в котрій була горівка, порожну, а в другій була примішка отруї ненарушена. Суд засудив Вебера на 5 лїт тяжкої вязницї, на утрату горожаньских прав через 10 лїт та на віддане его потім під полїцийний нагляд.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оголошує: Дотично обовязку остемпльованя посьвідчень умовних при доходженю претенсий о зворот надплачених належитостей перевозових, як також о зворот опусту перевозового (рефакциї) через третї до сего неуправлені особи. При доходженю претенсий о зворот надплачених належитостий перевозових і о зворот опусту перевозового, зголошених через инші до сего неуправлені особи, підлягають остемпльованю по мисли рішеня ц. к. Мінїстерства скарбу, оповіщеного в дневн. розп. для зелїзниць ц. к. Мінїстерства торговлї ч. 66 з р. 1895 ст. 1048 ч. М. т. 28.482 також посьвідченя умовні виставлені в формі купецких повідомлень після §. 9 ал. 2. закона з 29/2 1864 ч. 20 Віст. з. д., в наслїдок чого підлягають тепер остемпльованю всякі докази управненя до дїлань, а то:

I.) Повномочія мають бути осмотрені стемплем на 50 кр. (П. тар. 111 закона о належ. з 9 лютого 1850 ч. 50 В. з. д. взглядно з 13. грудня 1862 ч. 89 В. з. д.)

II.) Цессиї належить остемпльовати після високости заплати і після скалї II. (П. тар. 32 2. ф зак. о належ.)

III.) Посьвідченя умовні виставлені в формі купецких повідомлень, мають бути остемпльовані так як переказы купецкі після високости переказаної суми і після скалї I. (П. тар. 11. 2. б. аа. взглядно П. тар. 113 зак. о належ. і §. 4. зак. з 8/3 1876).

В случаю наколиб дотичні посьвідченя не були зовсїм остемпльовані, або остемпльовані недостаточно, або наколи-б можна догадуватись, що заподана сума відступного есть неправдивою, тогди остануть такі посьвідченя передані властивій Дирекциї скарбовій до дальшого урядового ужитку.

До кождого висше згаданого поданя належить по мисли постанов додаткових дотич. тариф (часть I.) до §. 61. 4. реґулям. руху для Австро-Угорщини, до §. 50. 4. реґулям. руху для звязку нїмецких зарядів зелїзничих а взглядно до арт. 12. межинарод. умови, крім документів доводових долучити ще окреме в кождім поодинокім случаю виставити маюче ся посьвідчене умовне.

Телеграми.

Відень 2 жовтня. Дотеперішний президент мінїстрів і мінїстер справ внутрішних ґр. Кільмансеґґ, котрий вертає назад на посаду намістника Долїшної Австриї, попрощав ся вже з урядниками обох мінїстерств.

Евксиноград (коло Варни) 2 жовтня. В міродайних кругах заявляють, що вість, будьто би кн. Борис мав бути перехрещений після православного обряду, есть зовсїм безосновна.

берваторскій канцеляриї, де не плачено їм по кільканайцять місяцїв. Они терпїли страшний недостаток, бодай більший як їх товариші поселенцї мурини і мулати.

Тим дїтям природи не могла бути земля навіть на чужинї ворожою. Они скоро зжили ся з нею і зазнали еї дарів. Впрочім всї одною думкою і терпінем сковані жили в братній любві і допомагали собі взаїмно.

З часом, коли хати були побудовані і довкруги них зазеленїли управні поля, тяжко працюючі руки мали хвилї відпочинку, а потом облиті чола хвилї спомнинів... Тодї грали они на своїх інструментах і співали, а лїсисті гори Фернандо По, що доси відбивали лише відголоси стрілів, диких криків, пияньских проклонів і гуків, пізнавали щось цїлком нове: звуки туги і геройскі чувства.

Так минуло пять лїт.

Доля дон Естебана не ріжнила ся в нічім від инших. Може лише більше терпів, бо Бог дав ему горячійшу душу і нїжнїйше серце від инших.

Від жінки і дїтий майже не мав вістий. Спершу, користаючи зі свободи висиланя і одержуваня листів, посилав кождим кораблем, але дивно, ті листи якось не доходили, хоч часом і тиждень голодував, щоби міг лист зарекомандувати. Рецепісів ему не видавали, отже єдинокою запорукою був хиба два рази більший кошт. З Куби також ледве кілька разів до року якийсь короткий лист приблукав ся, а все дивно помятий, з повириваними краями куверти. Звичайно в такім листї не було богато писаного; згадував о попередно висланих довгих листах, котрі очевидно також десь пропадали, домагав ся уперто вістий, говорив про тугу і незмінну любов.

Дон Естебан носив на грудях ті дорогі малі чвертки паперу і відчитував їх по кілька разів на день. Аж раз — колиж то було? — не дальше як перед трема місяцями, на другий день по приїздї якогось анґлїйского парохода з Европи, вбіг до него під вечер Гуан Гернандес і попросив, щоби пішов з ним до его хати.

Дивно поводив ся вірний слуга; завертав очима, кректав і кождої хвилї бив себе рукою по устах.

Але дон Естебан не звертав на те уваги. Коли прийшли до хати, Гуан обійшов еї насамперед довкола, відтак замкнув обережно хатні двері, сів на лаві коло свого давного пана і стискаючи его руки в обох своїх твердих долонях, став ему щось шепотїти коло лиця. Мусїло бути щось надзвичайного в тім шепотї, бо дон Естебан став на лаві кидати ся, втягав ніздрями воздух, немов би ему дух запирало; а старий Гуан, стискаючи его заєдно за руки і повтаряючи благально: „Успокійте ся sennor (пане), успокійте ся, бо его і себе згубите“, шептав дальше.

А потім, коли скінчив, в сумрацї безвіконної хати, висунула ся якась стать з загородженого бамбусовою стїнкою кута і припала до ніг дон Естебана. Довгу хвилю не було нїчого чути лише приспішений віддих двох грудий, що немов хотїли порозпукуватись і уривані, здавлені слова: „Отче мій! Отче!“ та „Сину! Рафаіле!“ Старий Гуан аж заходив ся від плачу.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зеліза.

Знаменитий солодкий
гірский виноград
найліпший столовий мішаний 2 зр.
найліпший мушкателевий лиш 3 зр.
за 5-кільовий кошик почтовий франко до кождої стациї почтової за побранєм почтовим, або попереднім надісланєм гроший. Початок пересилки 15 серпня.

Олекс. Адамович
властитель шкілкі щепів винних і винниці в Neusatz an der Donau (Угорщина). 69

Увага. Інтересовані дістають на желанє катальоґ моєї шкілки маючий більше як 650 родів шляхотних американьских і шляхотних виних щепів.

Торговля чаю
ВОЛЯ
в Ґранд-готелю
пасаж Гавсмана, Львів.

Всї прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целоидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.